

Arrest

nr. 66 367 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De gemeente Heusden-Zolder, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 juni 2011 van de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder tot niet-inoverwegingname van een aanvraag in het kader van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. TURAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2008 dient verzoeker een aanvraag visum lang verblijf (type D) in, om zich te vervoegen bij zijn echtgenote Mevr. Y.S.

Op 22 augustus 2008 wordt de toestemming gegeven om dit visum af te leveren. Op 1 oktober 2008 is verzoeker aangekomen in België.

Op 6 oktober 2008 ontvangt verzoeker het bewijs dat hij zich bij de gemeente heeft aangeboden om zich te laten inschrijven (bijlage 15).

Op 20 oktober 2008 wordt verzoeker in het bezit geteld van een F-kaart. Op 16 februari 2009 wordt een gunstig samenwoningverslag opgesteld.

Op 7 april 2010 verklaart Mevr. Y.S. dat verzoeker niet langer bij haar woont. Ze deelt tevens mee dat ze vermoedt dat haar man enkel met haar gehuwd is om in België zijn verblijf te krijgen.

Op 15 april 2010 wordt door de politie van Heusden-Zolder een proces-verbaal opgemaakt, HA.55.L6.001142/2010, van de verklaringen van Mevr. Y.S. Ze verklaart o.a. dat verzoeker haar gebruikt zou hebben om naar België te komen.

Op 26 april 2010 wordt een samenwoningverslag opgemaakt, waaruit blijkt dat verzoeker niet meer op het adres zou verblijven. Zijn echtgenote (Mevr. Y.S.) heeft bij de politie van Heusden-Zolder aangifte gedaan van een schijnhuwelijk en wil de echtscheiding inzetten naar aanleiding van aanhoudende ruzie en onenigheden. Zijn echtgenote verklaart tevens dat een echtscheidingsprocedure wordt gestart omwille van de constante ruzies en problemen.

Op 25 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 56 064 van 16 februari 2011 het beroep verwerpt.

Op 26 november 2010 maakt de echtgenote van verzoeker via schrijven melding van het feit dat verzoeker met haar is gehuwd "...voor België en voor papieren...".

Op 11 april 2011 wordt opnieuw een samenwoningverslag opgemaakt door de politie van Heusden-Zolder (PV HA 55L61127/11).

Op 19 mei 2011 maakt de advocaat van verzoeker een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met stavingsstukken over aan de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder.

De burgemeester laat naar aanleiding van voormelde aanvraag een woonstcontrole doen.

Op 30 mei 2011 maakt de politie van Heusden-Zolder het verslag van de woonstcontrole over.

Op 7 juni 2011 neemt de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 juni 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres:

(...)

Uit de controle op 30 mei 2011 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

Op 24 juni 2011 maakt de echtgenote van verzoeker via schrijven melding van het feit dat het huwelijk voor verzoeker een "*schijnhuwelijk*" is.

Op 27 juni 2011 biedt de echtgenote van verzoeker zich aan bij de politie van Heusden-Zolder met de melding dat haar echtgenoot niet bij haar verblijft. Zij verklaart dat ze niet wil dat hij zijn adres bij haar heeft en stelt uitdrukkelijk dat haar huwelijk een schijnhuwelijk is.

2. Over de rechtspleging

2.1 De Raad wijst er vooreerst op dat de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005- 06, nr. 2479/001, 117). Dit houdt in dat de leiding van de rechtspleging aan de Raad is opgedragen en niet aan de partijen. Daarenboven is de rechtsvordering voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet

gericht tegen bepaalde personen of overheden, die de beslissing namen of wier situatie erdoor wordt bepaald maar tegen de bestreden rechtshandeling als zodanig.

In zijn verzoekschrift duidt verzoeker zowel de "*Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, waarvan de kantoren van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken gelegen zijn (...)*" als de gemeente Heusden-Zolder vertegenwoordigd door de burgemeester van Heusden-Zolder, aan als verwerende partij. *In casu* werd de bestreden beslissing door de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan pas een beslissing nemen nadat de aanvraag door de gemeente wordt overgemaakt. *In casu* werd beslist de aanvraag niet inoverweging te nemen op grond van de bevoegdheid van de burgemeester van de gemeente Heusden-Zolder. Om deze redenen werd enkel de gemeente Heusden-Zolder, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen aangeduid als tegenpartij door de griffie en werd alleen aan de gemeente gevraagd een administratief dossier en een nota neer te leggen.

2.2 Verzoekers raadsvrouw heeft bij aangetekend schrijven van 26 augustus 2011 twee aanvullende stukken aan de griffie van de Raad toegestuurd.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de beide aanvullende stukken van 26 augustus 2011, worden om die reden uit de debatten geweerd. Hetzelfde geldt voor de stukken die verzoekers raadsvrouw ter terechtzitting indient, ondanks dat deze stukken ook werden verzonden naar de verwerende partij en ondanks dat de raadsvrouw van verwerende partij uitdrukkelijk vraagt om deze stukken 'aandachtig' te lezen.

Bovengenoemde aanvullende stukken van verzoeker worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht opgenomen in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

Doordat de gemachtigde van de burgemeester op 07.06.2011 de beslissing tot niet inoverwegingneming nam. Deze beslissing volgt luidt (Stuk 2):

"Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres:

(...).

Uit de controle op 30.05.2011 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. "

Terwijl de gemachtigde van de burgemeester de beslissing formeel tracht te motiveren door te stellen dat verzoeker "niet werkelijk op dit adres woont", zonder deze stelling verder uit te werken.

Dat de overheid ertoe verplicht is om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker "niet werkelijk op dit adres woont", zonder de feiten te specificeren. Dat de bestreden beslissing niet weergeeft op welke wijze men tot deze besluitvorming komt.

Dat de beslissing als toetsingsogenblik voor het nemen van de beslissing is 30 mei 2011 opgeeft. Dat de beslissing immers stelt "uit de controle op 30 mei 2011 blijkt ..."

De evenwel niet wordt gesteld wat er op 30.05.2011 is vastgesteld. Is verzoeker aldaar niet aangetroffen en heeft men geen tweede controle uitgevoerd? Heeft men aldaar met derden gesproken? Heeft men enigszins moeite genomen om met de echtgenote van verzoeker te spreken?

Dat de motivering tot slot niet 'afdoende' is. De motivering moet immers evenredig zijn met het belang van de beslissing. Hoe belangrijker een beslissing, hoe uitgebreider de motivering moet zijn.

Verzoeker is van mening dat de motivering niet afdoende is.

Uit vergelijking van andere "beslissingen van niet-inoverwegingneming" in gelijkaardige situaties blijkt dat het gemeentebestuur er genoeg mee heeft genomen om een standaardformulering te hanteren en enkel de adresgegevens en datum in te vullen.

Verzoeker is derhalve van mening dat de beslissing geen feitelijke motivering bevat, dat de feitelijke motivering alleszins gebrekkig en/of niet afdoende is."

3.2 Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker geeft overigens blijk kennis te hebben van het determinerende motief, nu hij deze in zijn verzoekschrift citeert. De vaststelling van verweerder dat verzoeker niet werkelijk op het opgegeven adres woont, volstaat om de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet in overweging te nemen.

Verzoeker verwijt verweerder in de beslissing het motief te beperken tot de vaststellingen afgeleid uit de woonstcontrole op 30 mei 2011, zonder deze stelling verder uit te werken. De conclusie dat verzoeker "niet werkelijk op dit adres woont", wordt niet verder gespecificeerd. Er wordt niet vermeld wat op 30 mei 2011 is vastgesteld.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker wel degelijk kennis heeft van het motief, nu hij zelf vaststelt dat hij blijkens de bestreden beslissing niet werkelijk op het opgegeven adres woont, afgeleid uit de woonstcontrole van 30 mei 2011. Verzoeker heeft aldus kennis van het determinerende motief waardoor hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. De Raad merkt overigens op dat verzoeker het motief dat hij niet werkelijk woont op het opgegeven adres, niet betwist, laat staan weerlegt waardoor hij evenmin aantoonde dat het motief "foutief" zou zijn.

Verzoeker verwijt verweerder "*genoegen*" te nemen met een standaardformulering in de bestreden beslissing en enkel de adresgegevens en datum in te vullen. Vooreerst merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd. Bovendien blijkt uit de motivering van de beslissing niet dat verweerder zich beperkt heeft tot het vermelden van de adresgegevens en de datum. Uit de beslissing blijkt dat het een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet betreft, ingediend door verzoeker op 20 mei 2011 en dat na controle op 30 mei 2011 blijkt dat hij niet werkelijk woont op het door hem opgegeven adres. Verzoeker weerlegt dit motief niet en toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoeker niet in overweging neemt door het regularisatiedossier niet over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken door te stellen dat verzoeker niet op de opgegeven adres zou wonen.

Terwijl echter in tegenstelling tot de beslissing verzoeker op de opgegeven adres woont samen met zijn echtgenote.

Dat zowel verzoeker als zijn echtgenote formeel zijn wanneer zij stellen dat er nooit een woonstcontrole heeft plaatsgevonden, zoals voorgeschreven.

Dat de raadsman naar aanleiding van de bestreden beslissing contact heeft opgenomen met het gemeentebestuur om nader geïnformeerd te worden daar verzoeker samen met zijn echtgenot effectief op de opgegeven adres woont.

Dat het gemeentebestuur hierbij liet weten dat de inhoud van het verslag betreffende de woonstcontrole geheim was, doch de raadsman zich kon informeren bij de wijkagent te contacteren bij de Lokale Politie van Heusden-Zolder.

Dat de wijkagent hierbij liet weten dat een woonstcontrole niet nodig was aangezien er in het verleden een klacht wegens schijnhuwelijk was ingediend door de echtgenote van verzoeker. Dat tevens de samenwoont was beëindigd.

Dat de wijkagent voor de woonstcontrole niet alleen niet ter plaatse is geweest, doch zelfs geen moeite heeft genomen om zich terug te informeren bij de echtgenote van verzoeker om na te gaan of er een verzoening is opgetreden daar in desbetreffende periode een procedure hangende was bij de Vrederechter teneinde dringende en voorlopige maatregelen te bekomen.

Dat de wijkagent verwijst naar een P.V. waarin de klacht betreffende de schijnhuwelijk is opgenomen, doch nalaat om na te gaan dat de klacht werd geseponeerd door de Procureur des Konings daar de echtgenote van verzoeker inmiddels de Lokale Politie terug op de hoogte had gesteld dat er in werkelijkheid geen sprake was van een schijnhuwelijk doch zij dit uit frustraties had gedaan daar zij psychologische problemen had. Dat verzoeker en zijn echtgenote terug samenwoonden en het huwelijkse leven voortzetten.

Dat de uiteenzetting van deze feiten en de bewijsstukken tevens zijn opgenomen in de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

Dat voor de overige feitensituatie verzoeker terug verwijst naar de namens hem neergelegde aanvraag tot regularisatie.

Dat verzoeker nog steeds geen inzake heeft gekregen van het verslag betreffende de woonstcontrole, zodat zijn verweer hieromtrent ook niet efficiënt kan gevoerd worden.

Dat het zeer frappant is dat de Lokale Politie stelt (én het gemeentebestuur volgt) dat verzoeker niet op de opgegeven adres zou wonen, terwijl zij verzoeker wel op dit adres aanschrijven om de beslissing tot niet-inoverwegingneming te overhandigen.

Dat de overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk moet gaan door eerst te onderzoeken, controleren en dan pas een besluit te nemen. Dat verzoeker er bovendien rechtmatig op mocht vertrouwen dat de overheid zorgvuldig tewerk zou gaan.

De overheid heeft niet de nodige woonstcontrole uitgevoerd bij het nemen van haar beslissing.

De motivering is alleszins tegenstrijdig met het formeel handelen van het bestuur.

De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor er geen correcte beoordeling kon gebeuren en zij derhalve onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker is derhalve van mening dat er een schending van de materiële motiveringsplicht is.

(zie bv. R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001; RvV nr. 24.481, 13 maart 2009; RvV nr. 10.209, 21 april 2008)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiten bevinding.

Bij het nemen van een beslissing moet het bestuur zich steunen op alle gegevens van het dossier. Het bestuur heeft zelfs geen simpel woonstcontrole uitgevoerd.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldig optreden van het bestuur.

Verzoeker is dan ook van mening dat de zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

(RvSt nr. 154.954, 14 feb. 2006; Rvst. 167.411, 2 feb. 2007; RvV nr. 15.642, 1 sept. 2008).

De bestreden beslissing is derhalve genomen op grond van onjuiste, minstens onvolledige gegevens en op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze.

Tot slot is verzoeker van mening dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.

Het uitvoeren van een woonstcontrole behoort onder meer tot een vaste gedragslijn van de overheid die bovendien wettelijk is vastgelegd.”

3.4 Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de in-overwegingname van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de overwegingname is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de nota met opmerkingen wordt, overeenkomstig de stukken in het administratief dossier, geciteerd uit het samenwoningverslag van 30 mei 2011 en het samenwoningverslag van 11 april 2011. Het verslag van 30 mei 2011 verwijst immers naar het verslag opgesteld door de politie op 11 april 2011.

Artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon :

1° ofwel in het bezit te zijn van (...),

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.

§ 2(...)

§ 3. Voor zover de vreemdeling de bewijzen aanbrengt dat hij de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, vervult, en indien uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft, wordt hij in het bezit gesteld van een document dat aantoon dat de aanvraag werd ingediend. Het gemeentebestuur maakt de aanvraag, vergezeld van de bewijzen bedoeld bij § 1, tweede lid, en van het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

In het andere geval beslist de burgemeester of zijn gemachtigde om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een document overeenkomstig het model opgenomen in bijlage 40. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

(...)

In de mate verzoeker verweerder verwijt op 30 mei 2011 geen daadwerkelijk nieuwe woonstcontrole te hebben uitgevoerd in verband met verzoekers reële woonplaats merkt de Raad op dat artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit weliswaar spreekt over de controle van de reële verblijfplaats die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, doch nergens oplegt aan de burgemeester dat dat de ‘controle’ ná het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden uitgevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een uitgebreide woonstcontrole is uitgevoerd op 11 april 2011 en dat een aanvraag om machtiging tot verblijf via een schrijven d.d. 19 mei 2011 op de gemeente is toegekomen op 20 mei 2011. De burgemeester van de gemeente heeft vervolgens aan de politie van de gemeente de opdracht gegeven een woonstverslag op te stellen. Het is niet kennelijk onredelijk dat in het verslag van 30 mei 2011 wordt verwezen naar het verslag van 11 april 2011 waaruit blijkt dat 14 woonstcontroles werden gedaan, een huiszoeking en een buurtonderzoek. Verweerder dient bij de beoordeling van de inoverwegingname van de aanvraag rekening te houden met alle feiten die hem gekend zijn. Waar verweerder aldus rekening houdt met het verslag opgesteld door de politie op 11 april 2011, heeft verweerder bij de beoordeling van de feiten, de beslissing op zorgvuldige wijze voorbereid.

In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift heeft de wijkagent wel degelijk rekening gehouden met de ‘intrekking’ van de klacht omwille van schijnhuwelijk door de echtgenote van verzoeker, nu in het verslag van 30 mei 2011 uitdrukkelijk wordt verwezen naar deze intrekking op 15 juli 2010. Waar verzoeker poneert dat hij “en zijn echtgenote terug samenwoonden en het huwelijkse leven voortzetten”, specificeert verzoeker dit niet in de tijd. Uit het verslag van 11 april 2011 blijkt onomstotelijk dat verzoeker niet meer samenleefde met zijn echtgenote. Verzoeker weerlegt de vaststellingen in het verslag niet door deze vaststellingen te betwisten aan de hand van een loutere

bewering. Ook het feit dat de klacht wegens schijnhuwelijk “werd geseponeerd door de Procureur des Konings” doet geen afbreuk aan de vaststellingen in het verslag van 11 april 2011 dat verzoeker niet meer samenleeft met zijn echtgenote en dat deze vaststellingen volstaan om de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in overweging te nemen, met toepassing van artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker toont dienvolgens niet aan dat de overweging in de bestreden beslissing betreffende de vaststelling dat hij niet werkelijk op het opgegeven adres woont, kennelijk onredelijk is, zodat hij geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk maakt.

Verzoeker stelt dat ‘hij nog steeds geen inzage heeft gekregen van het verslag betreffende de woonstcontrole’. Uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken in bijlage van het verzoekschrift blijkt echter dat verzoeker of diens advocaat, in het kader van de wet op de openbaarheid van bestuursdocumenten, inzage of een afschrift van de betreffende documenten heeft aangevraagd. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij uitdrukkelijk om inzage heeft verzocht en geen inzage heeft verkregen.

Verzoeker stelt terecht dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Terecht stelt verzoeker ook dat het bestuur “bij het nemen van een beslissing (...) zich (moet) steunen op alle gegevens van het dossier”. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het samenwoonstverslag van 30 mei 2011, dat op zijn beurt verwijst naar het uitgebreid verslag van 11 april 2011. In het verslag van 11 april 2011 wordt, uit de ettelijke woonstcontroles op het door verzoeker opgegeven adres, de huiszoeking en het buurtonderzoek, afgeleid dat verzoeker niet daadwerkelijk woont op het opgegeven adres. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift steunt deze conclusie wel degelijk op de daadwerkelijke uitvoering van ettelijke woonstcontroles. De vaststelling dat verzoeker niet werkelijk op het adres woont, waarbij wordt verwezen naar het verslag van 30 mei 2011 dat op zijn beurt verwijst naar het verslag van 11 april 2011, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Verzoeker weerlegt de beschreven vaststellingen van de politie overigens niet door de loutere bewering dat hij er wél woont. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk er wél te wonen, nu de gemeente hem heeft aangeschreven op dit door hem opgegeven adres, voor de betekening van de bestreden beslissing waarin wordt betwist dat hij op dit adres zou wonen. Verzoekers raadsman werd immers via een schrijven van 7 juni 2011 door de gemeente verwittigd dat “Aan belanghebbende zal een beslissing tot niet-inoverwegingneming afgeleverd worden.” Verzoeker kon zich bijgevolg laten informeren door zijn raadsman en zich aanmelden bij de gemeente naar aanleiding van dit schrijven.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel aangezien de burger moet kunnen vertrouwen op een “vaste gedragslijn”, met name het uitvoeren van een woonstcontrole, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat de politie in opdracht van de gemeente 14 woonstcontroles heeft uitgevoerd. Deze woonstcontroles, alsook het onderzoek door de politiediensten zijn beschreven in het woonstverslag van 11 april 2011. Het verslag van 30 mei 2011 verwijst uitdrukkelijk naar het woonstverslag van 11 april 2011. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN